

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: **J.V.**, bytom P., T., proti žalovanému: **O.Ú. v N.**, o preskúmanie rozhodnutia K.Ú. v N., O.V.V.S. č. 2005/10692 zo dňa 12.12.2005 na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/18/2006-61 zo dňa 6. februára 2007 takto

rozhodol

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/18/2006-61 zo dňa 6. februára 2007 **potvrdzuje**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie:

Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania v úvodnej časti rozsudku označeného rozhodnutia, ktorým K.Ú. v N. potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu (O.Ú. v T.) č. k. 2005/02476/821 zo dňa 2.11.2005, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. /d zákona č. 372/0990 Zb., ktorého sa dopustil tým, že sa dňa 25.11.2004 v čase asi o 8.45 hod. na ulici P. v T. na prístupovej uličke, ktorá vedie k rodinnému domu žalobcu vyhrážal susedovi - M.G., pričom v ruke držal drevený hranol, slovami „nechoď sem, lebo ťa zabijem“, čím úmyselne narušil občianske spolunažívanie hrubým správaním, za čo mu bola podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 372/1990 Zb. uložená pokuta vo výške 2000,- Sk a trovy priestupkového konania vo výške 150,- Sk.

S poukazom na zistenie, že v správnom konaní bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, ktoré viedlo k správnym právnym záverom krajský súd žalobu zamietol.

V dôvodoch rozsudku krajský súd poukázal na to, že v posudzovanom prípade správne dospel K.Ú. v N. k záveru, že konanie žalobcu je zo zákona potrebné kvalifikovať ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Krajský súd sa

stotožnil s argumentáciou K.Ú. v N. vyslovenou v jeho rozhodnutí, že v priestupkovom konaní vypočutí svedkovia náležite popísali a ozrejmili vznik a priebeh spáchania priestupku. Žalobca síce popieral správnosť skutkového zistenia, jeho prejav na verejnom priestranstve adresovaný či už susedovi alebo jeho psovi, bol prejavom úmyselného narušenia občianskeho spolunažívania vyhrážaním sa ujmu na zdraví, a preto skutková podstata priestupku kladená žalobcovi za vinu bola splnená po stránke objektívnej. Po stránke subjektívnej nenamietal, že slová „zabijem ťa“ vyslovil, v afekte a v rozčúlení. Je preto, podľa krajského súdu pre konkrétny spor bez právneho významu, voči komu adresoval svoje vyhrážky ujmy na zdraví. Za svoje správanie je zodpovedný podľa krajského súdu žalobca sám.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd sa vôbec nezaoberal jeho námietkami vznesenými v žalobe, zdôraznil, že v konaní pred súdom potvrdil, že síce zakričal slová „zabijem ťa“, ale tieto slová boli smerované na psa suseda M.G., pretože pes hryzol jeho mopslíka pred jeho rodinným domom. Volal Mestskú políciu, aby videli kde sa nachádza G. pes, ktorý ublížil jeho psíkovi. Poukázal na to, že namietal vypočutých svedkov a žiadal o vyžiadanie ich zdravotných posudkov, pretože sa jedná o 80 ročného svedka a dcéru p. G., ktorá je liečená na psychiatrii. Namietal tiež, že skutok sa nestal na verejnom priestranstve, ale na prístupovej ceste, ktorej je spoluvlastníkom.

Podľa žalobcu krajský súd nezisťoval skutkový stav veci, nevykonával navrhované dôkazy a dospel tak k nesprávnym skutkovým zisteniam.

K.Ú. v N. sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že trvá na vydanom rozhodnutí a pridržiava sa stanoviska, ktoré uviedol vo vyjadrení k žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu a konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné potvrdiť.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu proti rozhodnutiu K.Ú. v N., ktorý potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu (O.Ú. v T.) č. k. 2005/02476/821 zo dňa 2.11.2005, o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/0990 Zb. a o uložení pokuty, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie Krajského úradu v Nitre, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 254/2007 Z.z. o zrušení krajských úradov a o zmene a doplnení zákona č. 515/2003 Z.z. o krajských úradoch a obvodných úradoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 263/2006 Z.z. došlo od účinnosti tohto zákona (od 1.10.2007) k zrušeniu krajských úradov, odvolací súd v predmetnej veci v súlade s § 107 ods. 4 OSP konal s obvodným úradom v sídle kraja t.j. t.j. O.Ú. v N., na ktorého prešla

podľa § 2 zákona č. 254/2007 Z.z. a prílohy č. 1 zákona č. 513/ 2003 Z.z. pôsobnosť zrušeného Krajského úradu v Nitre.

Žalobca ako dôvody žaloby udával, že prvostupňový ako aj druhostupňový správny orgán nesprávne zhodnotili skutkový stav. Podľa žalobcu zo strany p. G. ide o odplatu za to, že sa domáhal uhradenia vzniknutej škody, pomsta zo strany p. G. má korene okrem iného aj v dávnejších susedských sporoch.

Podľa Najvyššieho súdu z napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že krajský súd dôsledne posudzoval dôvody uvedené v žalobe, pričom v predchádzajúcom konaní sa prvostupňový súd zaoberal podrobne všetkými dôvodmi a námietkami, ktoré žalobca uplatnil.

Konanie a rozhodovanie o žalobe je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu podľa V. časti (jej 2. hlavy) OSP a nie je pokračovaním administratívneho konania.

Nie je preto úlohou prvostupňového súdu doplňovať vecnú, či právnu argumentáciu rozhodnutia žalovaného a nie je ani jeho úlohou vykonávať dokazovanie na skutočnosti, ktorých zistenie je podmienkou zistenia skutočného stavu veci už v administratívnom konaní. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 250q ods. 1 vety druhej OSP.

Úlohou krajského súdu bolo v danej veci preskúmať rozhodnutie žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe. Konanie v správnom súdnictve je totiž ovládané dispozičnou zásadou, znamenajúcou, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v medziach a v rozsahu určenom v žalobe.

Zo žaloby musí byť zrejmé, v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať, a to aj s poukazom na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona (procesného, resp. hmotného).

Z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP vyplýva, že žalobca je povinný ním videné dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia explicitne v žalobe uviesť a vymedziť tak rozsah súdnej kontroly rozhodnutia správneho orgánu. Tieto jednotlivé tvrdenia tvoria vlastnú podstatu bodov žaloby, ktorými je súd viazaný

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu ako si ho osvojil zo zistení na základe vykonaného dokazovania pred prvostupňovým správnym orgánom.

Spochybnovanie zistených skutočností, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktoré žalovaný potvrdil bolo aj predmetom odvolania. Podstatou odvolania ako aj žaloby bola tvrdená nezákonnosť rozhodnutia žalovaného, ktorú žalobca videl v nedostatočne vykonanom dokazovaní.

Z argumentácie žalobcu vyplýva, žalobca namieta nedostatočne zistený skutkový stav veci, keď žalovaný na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym zisteniam.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobca sa dopustil úmyselným konaním skutku tak, ako sa mu kládlo za vinu, pričom naplnil všetky znaky skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Takýto záver nachádza totiž oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania procesne legálnymi prostriedkami, a to výsluchom svedkov M. G., S. G., ktorí zhodne popísali i a ozrejmili vznik a priebeh spáchania priestupku. K priebehu skutku, ako ho popísali svedkovia M. G. a S. G. do momentu, keď si p. G. chcel ísť po psa a odviešť ho z miesta potýčky psov žalobcu a p. G., ktorých žalobca odohnal od seba lopatou, nemal žalobca žiadne pripomienky, keď do tejto fázy vypovedal v zhode s výpoveďami uvedených svedkov, potvrdil dokonca, že mal v ruke drevený hranol, pre prípad, že by ho napadol pes p. G., dokonca potvrdil, že p. G. nedovolil odviešť psa až do príchodu mestskej polície, podľa vyjadrenia žalobcu mal mu povedať nech ťahá preč, že mu psa dovolí odviešť až keď príde na miesto polícia.

K uvedeným skutkovým zisteniam nemal ani odvolací súd žiadne námietky, pretože obrana žalobcu, že slovná vyhrážka žalobcu smerovala na psa p. G. bola spoľahlivo vyvrátená svedeckými výpoveďami a ohliadkou miesta činu, keď bolo preukázané, že pes pána G. sa v momente incidentu (slovnej vyhrážky žalobcu) zdržiaval na uličke pred domom suseda p. L. a obvinený utekal smerom na cestu po prístupovej uličke dlhej asi 50 metrov, teda úplne iným smerom, ako sa zdržiaval pes.

Svedkovia incidentu zhodne potvrdili, že žalobca bijúcich sa psov odohnal od seba lopatou tak, že udrel psa p. G. a následne odviezol svojho psa do garáže. Pán G. sa vrátil po obojok, aby mohol svojho psa odviešť, keď sa vrátil po psa na prístupovú cestu, žalobca držal v ruke drevený hranol a zabránil mu slovnými útokmi psa odviešť, pes p. G. sa až do príchodu príslušníkov MsP T. zdržiaval na konci uličky pri susednom dome p. L.. Takto priebeh udalosti popisuje nielen p. G., ale aj svedkyňa S. G., ktorá incident sledovala a potvrdila, že žalobca utekal smerom k jej otcovi (p. G.) s dreveným hranolom, pričom sa mu vyhrážal zabitím, s tým, že pes p. G. bol v uvedenom čase na opačnom konci prístupovej cesty. Svedkovia J. H. a P. P., ktorí sa dostavili na miesto priestupku až neskôr, uviedli, že v ich prítomnosti si obe strany vyčítali spory, pričom v tom čase k žiadnym vyhrážkam nedošlo. Takáto výpoveď však nebol spôsobilá spochybniť zistenie správneho orgánu, pretože uvedení svedkovia sa dostavili na miesto priestupku až po jeho spáchaní.

K uvedeným zisteniam správneho orgánu, ktoré boli podkladom pre jeho rozhodnutie o uznaní žalobcu vinným zo spáchania uvedeného priestupku a uložení pokuty nemal žiadne výhrady ani odvolací súd. S poukazom na výpovede svedkov, ktorým nemal súd dôvod neveriť, pretože v priestupkovom konaní vypočutí svedkovia zhodne popísali a ozrejmili vznik a priebeh spáchania priestupku, takže ich výpovede sú logické, konzistentné bez vnútorných rozporov a zapadajú do celkového rámca popisu udalosti poškodeným.

Naopak obranu žalobcu bolo potrebné podľa názoru odvolacieho súdu považovať za účelovú. Podľa odvolacieho súdu je menej pravdepodobné, že by žalobca oslovoval priamou rečou a vyhrážal sa psovi a nie jeho majiteľovi, ktorý sa mal nachádzať v blízkosti, pričom pes sa mal nachádzať na opačnom konci (vzdialenom cca. 50 m od incidentu, na viac keď sám žalobca priznal, že nechcel dovoliť p. G. odviešť jeho psa, až do príchodu mestskej polície, a podľa vyjadrenia

žalobcu mal mu povedať nech ťahá preč, že mu psa dovolí odvieť až keď príde na miesto polícia.

Námietky žalobcu uplatnené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu neboli spôsobilé spochybníť jeho vecnú správnosť, a preto odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci nepriznal náhradu trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 18. decembra 2007

**JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Kavivanovová Ľubica